

Andrea Turňová

TEN Z MESTA

Text: Mgr. Andrea Turňová

Jazyková korektúra: Mgr. Andrea Turňová

Grafický dizajn obálky: Miroslav Jánošík

Tlačiareň: Tlačiareň Kežmarok GG, s.r.o.,
Priekopa 1589/21, 060 01 Kežmarok

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM,
Veľký Slavkov 90, 059 91, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihanaj.sk
info@knihanaj.sk

Vydanie prvé, 2022
ISBN: 978-80-89780-43-3

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná,
kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

*Venujem Tebe...
... len ty vieš, kto si...
... len ty spoznáš v príbehu svoju identitu!*

„Ja som pocítila v živote mnoho bolestí, trpkých klamov,
bola som na kraji zúfalstva
- avšak navzdory tomu
som nestratila dôveru a lásku k ľuďom.“

Božena Němcová

Prvá kapitola

Slzy a plač. Na nič som sa totiž nezmohla. Všetko, čo som mala, som v jednej sekunde stratila. Radcu, priateľa, brata a otca v jednej osobe. Už mi nikto na tomto prekliatom svete neostal. Nikto!

Presne v deň mojich menín som sa dozvedela smutnú správu, ktorá otriasla mojím životom. Najhoršie slovo, ktoré sa v slovníku nachádza pod písmenom R. Rakovina. Rakovina hrubého čreva a konečníka. Nič, čo vyšlo z otcových úst vo mne nerezonovalo tak, ako toto prekliate slovo. A to som si myslela, že všetko sa dá zvládnuť, ak stojíme jeden pri druhom, pretože láska prekoná všetky prekážky.

Bla, bla, bla, ... Kto už takúto hlúposť vyslovil?! A blázni sú tí, čo v ňu uverili.

Nepomohlo nič! Lieky... Chemoterapia... Ožarovanie... Trápenie... Bolesť... Smrť... Smútok... Samota...

Takto by som v skratke opísala svoj posledný rok. A teraz? Sedím na gauči v našom obrovskom dome a premýšľam. Premýšľam nad tým, čo so mnou bude. Ako si predstavujem budúcnosť bez človeka, ktorý mi v živote dal všetko a nežiadal vôbec nič. Dokonca aj počas choroby ma odháňal, aby som netrpela a nepozerala sa na chorobou zničeného človeka.

Taký bol, môj hrdina, najlepší človek, jediná rodina.

Taký bol môj otec.

Dosť bolo! Dlhو som sa zmárala myšlienkami minulosti, ktoré mi nič nepriniesli, iba žiaľ a slzy. Musím sa vzoprieť svojmu osudu a vyjsť mu v ústrety. Bude to náročná cesta, no sľúbila som mu to. Prisľúbila, že jedného dňa doštudujem, nájdem si prácu, ktorá ma bude naplňovať a stretnem človeka, z ktorého mi motýle v podbrušku

začnú tancovať salsu. Avšak, to bolo to posledné, čo som od života čakala a potrebovala.

Nechcela som a ani nemala v úmysle zblížiť sa s človekom, z ktorého by som padla na kolena.

Prečo?

Pretože láska bolí, strata blízkeho bolí. A ja som sa toho veľmi obávala. Nezvládla by som ďalšiu bolesť, a tak som sa rozhodla, že v mojom živote niet miesto pre iného človeka. Teda okrem Beky.

Ach, moja kamarátka Rebeka, dušou i telom zanietená zdravotná sestra pracujúca v OLÚP-ke na Prednej Hore. Aspoň my sme to tak podomácky nazvali, keď sme sa rozprávali a zabávali na príhodách zdravotníkov v ústave, v ktorom pracuje. Ale veru, v tomto odbornom liečebnom ústave psychiatrickom nie je nič zábavné. Vždy som ju obdivovala pre jej zanietenosť, vytrvalosť, psychickú odolnosť aaa...

Proste za všetko. Takže to je Beka, osoba, ktorú mi osud postavil do cesty, no zároveň odsunul na vedľajšiu koľaj. V tejto náročnej situácii by som bola za jej prítomnosť nesmierne vďačná. Jej slová útechy a povzbudenia mi zakaždým vlejú do žíl novú silu, ktorá ma popožíva vpred. Žiaľ, stovky kilometrov nám bránia, aby sme skončili jedna druhej v objatí a nasávali vzájomnú podporu a povzbudenie.

„Dost! Prestaň sa tu zamýšľať nad niečím, čo ťa zdržuje od ne-falšovanej reality,“ povedala som si sama pre seba a siahla pritom po novinách s inzerátmi. „V prvom rade si musím zabezpečiť nejaké ubytovanie, a tak sa môžem zaujímať o vysokú školu, na ktorú som si podala prihlášku pár mesiacov pred posledným otcovým výdychom.“

Čo-to som zakrúžkovala, aj to pre vnútorné uspokojenie, odišla si zbrať svojich pár módnych kúskov a vybrala sa na autobus.

Cesta autobusom plynula rýchlejšie, ako som si myslela. V MP3 prehrávači som si vypočula pár skladieb, samozrejme, nesme-la chýbať ani skladba od skupiny *All Against Nothing* s názvom *V tme*. Túto pesničku som zožrala aj s navijakom. Nie som fanúšička heavy metalového štýlu, ale táto konkrétna ma dostala. Vryla sa mi pod kožu, pretože sa mi každým vypočutím skladby vynorili spomienky na otca. Tento štýl totiž zbožňoval.

Druhá kapitola

Vystúpila som na autobusovej stanici v Nitre a vybrala sa na sídlisko, kde som si mala obzrieť prvý byt. Dorazila som do cieľa na minútu presne a pred vchodom som zazrela staršiu paniu.

„Bože, to nieee!“ povedala som si pre seba. Už prvotný dojem, ktorý som z panej mala, mi neveštil nič dobré.

„Dobrý deň, som Milota Milovičová a som majiteľka dvojizbového bytu, o ktorý sa zaujímate.“

„Dobrý deň!“ milo som sa usmiala a podišla za ňou. Predstavila som sa a vstúpila do bytovky.

Byt bol hotová katastrofa! Hneď pri vstupe ma šokoval strašný zápach. Akoby prasklo potrubie a zaliala ho storočná voda, ktorá napáchala obrovské škody a nik im nevenoval žiadnu pozornosť.

„Len sa upokoj, daj mu šancu, veď zápachu sa dá zbaviť,“ upokojovala som samu seba. Prešli sme cez chodbu, kde bola vstavaná stará ošúchaná skriňa, ktorá hádam prežila obidve svetové vojny. Oproti skrini sa vchádzalo do kúpeľne. To, že boli obkladačky akoby z obdobia komunizmu som ani neriešila, ale to, že okolo vane bola pleseň, tak to môj žalúdok nezniesol. Nie som fajnovka, nemyslíte si, ale čo je veľa, to je veľa. Nehrám sa na princeznú, nepotrebujem obedovať z pozlátených tanierov a jesť strieborným príborom. Vyrastala som na dedine, chovali sme dobytok, jedávala som špinavými rukami, ... Ale toto presiahlo moje očakávania v tom najnegatívnejšom zmysle. Keby som cestovala len kvôli tomuto ošumelému bytu, tak by som sa asi zbláznila.

„Ďakujem pani Milotovičová, ...“

„Milovičová!“ stroho mi skočila do reči.

„Prepáčte, ďakujem pani Milovičová za váš čas, ale o desať minút mám obhliadku ďalšieho bytu. Musím pomaly ísť.“

Že pomaly! Nie pomaly, ale rýchlo musím z tohto prapodivného bytu odísť, inak sa stanem Bekinou pacientkou.

„Ďakujem za váš čas! V prípade záujmu sa ozvem. Prajem pekný zvyšok dňa.“ Rozlúčila som sa podaním ruky a upaľovala takou rýchlosťou, že by ma neprekonal ani guľový blesk. Nebola som ochotná absolvovať prehliadku bytu do konca, pretože kúpeľňa ma úplne odrovnala.

„Do paroma! To čo bolo!“ povedala som asi priveľmi nahlas, keďže sa za mnou otočili dve panie vystrihnuté ako z módného časopisu.

„*Megi, spamätaj sa! Bol to len prvý byt!*“ karhala som sa počas presunu do bodu B, teda k druhému bytu. Na miesto som prišla o čosi skôr, ale majiteľka tam už bola. Druhý byt bol priestranný, presklený, moderne zariadený a v tom som videla problém. Všetko vyzeralo skvostne, no samozrejme ma zaskočila aj cena.

„*Že 800€ za mesiac? Kto si dovoľí zaplatiť taký luxusný podnájom?*“ Samozrejme, politici, bohatí dediči alebo tí, ktorí sa narodili do správnych rodín. A keďže ja som ani do jednej kategórie nespádala, slušne som sa poďakovala za čas strávený obhliadkou bytu a pobrala sa do bodu C.

„Zdravím, som Simona a rada ťa spoznávam. Bývam na druhom poschodí a prenajímam jednu izbu. Poď, ukážem ti byt,“ hneď pri vchodových dverách spustila akási slečna. Ostala som prekvapená, čakala som hocikoho, ale takúto mladú babu nie.

„*To je jej byt? Býva v ňom sama? Ústa sa jej nezatvorila!*“
Hotový kolotoč.

Toľko otázok sa mi šírilo hlavou, že som sa neodvážila vysloviť ani jednu a len v tichosti som nasledovala Simonu.

„Takže, toto je byt jednej panej, ktorá žije a pracuje vo Švajčiarsku. Určite si kladieš otázku, prečo ti ponúkam izbu ja a nie pani Fitzgeraldová. Pani Štefánia mi udelila plnú moc pri hľadaní spolubývajúcej. Nechcela zasahovať do výberu, pretože si mám sama vybrať, s kým budem zdieľať tento priestor. Tak teda poď! Ukážem ti ho.“

Mlčky som ju nasledovala a vstrebávala informácie týkajúce sa bytu. Hneď pri vstupných dverách vľavo ma zaujal vešiak na kľúče vo vintage štýle. „*Takýto štýl môžem,*“ zašomrala som si pre seba popod nos. Vo vstupnej chodbe sa nachádzala obrovská drevená vyrezávaná skriňa tmavej farby, ktorá pôsobila ako z obdobia stredoveku. Veľmi krásny kúsok. Oproti skrini vo vstupnej hale sa nachádzala kúpeľňa aj s WC. Ostala som stáť ako prikovaná, pretože boli vkusne zariadené. V kúpeľni sa nachádzala aj vaňa, aj sprchový kút, obrovské zrkadlo nad umývadlom... vedľa umývadla po ľavej strane bola umiestnená práčka a po pravej strane sušička.

„*Taký luxus som si veru nepredstavovala!*“ zhodnotila som. Kúpeľňa pôsobila mladistvo, jemne a útulne, na čom sa podieľal najmä vhodný výber obkladačiek. „*Modrá farba mi vyhovuje,*“ v duchu som sa potešila a striasla myšlienku na predchádzajúcu kúpeľňu plnú plesnivých škvŕn. Záchod ako záchod, čiže v norme, obkladom ladil s kúpeľňou.

Nasledovala kuchyňa, ktorá nebola veľká. Pozostávala zo vstavanej kuchynskej linky orechovej farby, chladničky a rohovej sedacej súpravy s dvoma stoličkami, ktorá zapĺňala priestor pod oknom. „Malá, ale útulná!“ pomyslela som si, zrejme nahlas, pretože Simona hneď zareagovala.

„Kuchyňa bude slúžiť predovšetkým tebe, pretože sa doma zdržiavam málo. Som vyťažená, v práci ťahám nadčasy, čiže sa stravujem buď tam, alebo vonku.“

Z kuchyne sa vchádzalo do jednej izby, ktorá patrila Simone, a potom do ďalšej izby, ktorá by teoreticky mohla byť moja. Svoju izbu mi neukázala, čo som jej ani nezazlievala, veď do jej súkromného života ma nič nie je. Kým som sa spamätala, Simona stála pri dverách izby, ktorú chcela prenajímať. Keď otvorila dvere, ostala som v šoku.

Zariadenie ma natoľko vykoľajilo, že som ostala stáť s otvorenými ústami a zízala som, akoby som uvidela nahého Thea Jamesa.

„Nepáči sa ti? Viem, že to nie je štýlovo zariadená izba, ale mohla by si si ju prispôbiť svojim potrebám. V izbe nebýval nik od doby, odkedy som sa sem nastahovala, a to je dobrých päť rokov.“

Popozeraj si ju, z nej máš prístup aj na balkón, čo ti trochu závidím.“

„A prečo teda nespíš v tejto izbe, keď túžiš po izbe s balkónom?“ opýtala som sa prekvapene.

„Izba, ktorú okupujem je omnoho väčšia ako táto, pretože často u mňa prespáva môj priateľ Patrik a v tejto izbe by sme nemali dostatok miesta.“

„Aha, rozumiem...“

„*Takže priateľ, no tak to teda nepotrebujem, aby som pozerala na zamilovaný pár každý...*“

„Ale nemusíš mať obavy. Patrik je spoločenský, pohodový a určite by ste spolu dobre vychádzali,“ dodala Simona, čím prerušila moje úvahy.

Keď sa Simona vzdialila, osamote som si popozerala priestor útlej izbičky, ktorá vôbec nepôsobila stiesnene. Pre mňa by bola akurát. Okrem skrine, postele a písacieho stola som k životu viac nepotrebovala. A táto izba ponúkala presne to, čo potrebujem, dokonca až nadštandardné zariadenie. Kozmetický a dva nočné stolíky vedľa postele, na ktorých boli umiestnené prekrásne nočné lampy. Jedným slovom nádhera.

Keď som sa otočila okolo svojej osi a môj zrak zavadil o balkónové dvere, išlo mi srdce vyskočiť z hrude. Celý život som snívala o balkóne, na ktorom by bol umiestnený ratanový nábytok, v ktorom by som sedela, popíjala čiernu kávu bez cukru a ponárala sa do príbehov romantických kníh.

Náš dom síce je obrovský, ale nemá ani jeden únikový východ okrem vchodových dverí a sedemnástich okien. Keď otec staval dom, nepomyslel, že raz bude mať dcéru, ktorá bude túžiť po niečom takom. Nezazlievam mu to, veď kto už v dnešnej dobe k životu potrebuje balkón na čítanie kníh... Teda okrem mňa!

Po dlhšej dobe som sa prebrala zo spomienok, svoje myšlienky a úvahy posunula do úzadia a pobrala sa za Simonou. Stále som cestou premýšľala, či je správne deliť sa o tento priestor ešte aj s jej priateľom. Simona vyzerala ako správna baba, trošku viac výrečná, ale niekedy to nie je na škodu.

„*Ale jej priateľ?*“

Stále ma škrela táto otázka. Čo ak si s ním nebudem rozumieť a naruší vzťah medzi mnou a Simonou.

„*Ísť do toho, nejst' do toho, ísť, nejst', ...*“

„Cena nájomného je 600 eur za mesiac vrátane energií, ale ja zaplatím 350 eur, pretože obývam väčší priestor a trávi u mňa čas aj Patrik. Ak by si s tým súhlasila, mesačne by si platila 250 eur, čo je podľa mňa výhodná cena za prenájom v meste. Čo si o tom myslíš?“

Čo si myslím, čo si myslím... Kde by som zohnala taký prekrásny podnájom za 250 eur mesačne. Akoby som ani nežila v realite a sníval sa mi krásny sen. Ale zase, ak by som to vzala a s jej priateľom by som nevychádzala najlepšie, vždy môžem odísť. Bytov na prenájom je tu veľa, takže by som teoreticky mohla...

„Tak ako?“ vytrhla ma z úvah Simona.

„No, uf, hmmm. Tak ja to teda beriem.“ Neisto som zo seba vydala.

„Skvelé, teším sa. Tu máš kľúče od bytu. Zmluvu ti dám podpísanú zhruba do dvoch týždňov, teda ak ti to neprekáža, ale nastáňovať sa môžeš hoci aj dnes.“

„Wau, nečakala som, že už dnes dostanem kľúče. Som...“

„Prepáč, ale ponáhľam sa. O dvadsať minút musím byť v práci. Porozprávame sa inokedy.“ Skočila mi do reči, vzala si kabelku a vybehla z bytu.

Zostala som stáť ako obarená. Takúto reakciu som nečakala.

Nezaplatila som žiadnu zálohu, získala som kľúče bez zmluvy o podnájme bytu, a dokonca sa nebála nechať cudziu ženu so svojimi osobnými vecami. Ostala som visieť s pohľadom na dverách, ktoré sa pred chvíľou zavreli a stále nechápala, čo sa zomlelo v priebehu pätnástich minút. Tešila som sa, že nemusím márne stráviť čas prezeraním ďalších bytov, ale na druhej strane som bola šokovaná takmer zo všetkého.

„*Dobre, to by teda bolo. Bývať máš kde!*“ vyslovila som potichu.

Simone som nechala na stole 750 eur. Vyplatila som jej trojmesačné nájomné, aspoň tak sa to písalo v jednej romantickej knihe, kde si hlavná hrdinka hľadala podnájom podobne ako ja. Ale ešte šťastie, že ja nie som hlavnou hrdinkou toho románu, inak by som

viedla milostný vzťah s jej priateľom. To je teda absurdné, takej zvrátenosti by som nikdy nebola schopná. Nechala som jej na kuchynskom stole peniaze s odkazom:

„Ďakujem, že mi natoľko dôveruješ, keď si mi zverila kľúč a nechala s tvojimi osobnými vecami v jednom priestore. Nechala som ti trojmesačné nájomné. Ak si chceš polročné, alebo je nutné doplatiť, tak musíš počkať, keď sa vrátim. Odišla som do rodnej obce pobaliť si zvyšné veci. Vrátim sa o dva dni, čiže v nedeľu. Ďakujem!“

Megi

Utekala som na autobusovú stanicu, nasadla a smerovala do rodného domu v obci Hel'pa, ktorý dýchal spomienkami a nostalgiou.

Tretia kapitola

Pobalila som si tie najpotrebnejšie veci, ruksak a tašky zniesla ku vchodovým dverám, a nakoniec sa usadila na gauči s knihou a vínom v ruke. Čítanie kníh ma dokázalo odpútať od krutej reality, ktorá mi v noci nedala spať a cez deň odoberala všetku energiu. Vďaka knihám som sa spomienkami na otca neničila. Nechala som sa unášať príbehmi hlavných hrdinov, ktorých životy som túžila žiť. Čítala som, listovala a pretáčala strany jednu za druhou, až kým mi neotťaželi viečka. Ráno som sa zobudila celá dolámala, keďže som polohu od večera nezmenila. Prezliekla som sa do športového oblečenia a vybehla von. Vo svojom voľnom čase som si každé ráno zvykla zabehať - približne hodinu. Mala som obľúbenú trasu. Začínala od nášho domu, popri dome Garajovcoch, okolo cintorína smerom k pizzerii, odtiaľ k hasičskej stanici, potom popri krčme Šmajtakovcoch, až som vybehla na pole a odtiaľ späť domov. Dobrých desať kilometrov ma dalo do takej fyzickej a psychickej kondičky, že som sa cítila ako znovuzrodená. To bývalo kedysi, no neuškodilo mi absolvovať túto trasu aj dnes ráno.

Po horúcej sprche a raňajkách v podobe mlieka a cereálií som sa rozhodla, že zavolám Beke.

„Že sa aj ozveš, ty opica!“ vyhrešila ma súcitne Beka.

„Prepáč. Vôbec som nemala čas. Riešila som ubytovanie v Nitre.“

„A čo, našla si niečo?“

„Predstav si, že som videla tri byty, jeden...“ všetko som jej vyrozprávala, čo som v daný deň videla, zažila a počula.

„Priateľ'a? To akože budeš bývať s dievčaťom...“

„Volá sa Simona!“ doplnila som ju.

„To akože budeš bývať s dievčaťom, ktoré sa volá Simona a k nej bude chodiť priateľ? To si ako predstavuješ?“

„Ja neviem!“ zosmutnela som, pretože mala rovnaké obavy ako ja. Nie nadarmo otec vravieval, že sme ako sestry.

„Megi! Čo ak jej priateľ má kľúče od bytu, a keď ona nebude doma a ty vyjdeš akurát zo sprchy...?“ nedokončila, pretože som jej skočila do reči.

„Ja neviem, ako sa potom zachovám. Čo som mala robiť? Už som nechcela márnit' čas hľadaním bytu, keď sa mi tento páčil, a dokonca aj výška nájomného bola solídna. Budem sa len modliť, aby som ho v tom byte nestretla a ak aj stretla, tak aby som bola vždy oblečená,“ úsečne som dodala.

„No, už ako chceš, ale ja by som na to nikdy nepristala. Cena je super, interiér a zariadenie asi tiež, keďže si si priestory hneď zamilovala, ale ja ti neviem. Veď uvidíš... len si, prosím, dávaj na seba pozor. V tom meste nikoho nepoznáš. Kým si nájdeš kamarátov, prejde istý čas. Niežeby si mala problém nadväzovať vzťahy, ale vieme obe, ako to je.

„Neboj, mama, dám si pozor, sľubujem.“

„Aká som ti ja mama? Veď som od teba iba o sedem rokov staršia, tak pozor na jazyk!“ smiala sa Beka.

„Jasné, veľká sestra!“ smiala som sa s ňou.

„Ty, počuj...“ nestihla dopovedať svoju vyhrážku, pretože som jej skočila do reči.

„Radšej mi povedz, ako sa máš. Máš niekoho vo výhl'ade? Nejaký zaujímavý pacient? Kolega?“ uťahovala som si z nej.

Beka je veľmi krásna žena s plavými vlasmi a kyprými tvarmi, ktoré by jej závideli všetky tie “dokonalé” modelky. Aj ja jej závidím, ale iba výšku. Moja trpasličia výška dosahuje s topánkami na opätku sotva 165 centimetrov, ale ako sa hovorí, zlého veľa nenarastie. Otec mi však hovorieval opak, že “dobrého veľa nebýva”. Tak si vyberte, ja som si vybrala.

„Halóóó! Zem volá Megi! Beka volá s Megi! Vnímaš ma vôbec? Prečo si mi zavolala, keď ma vôbec nepočúvaš!“ počastovala ma Beka, ktorá mala pravdu. Ako vždy.

„Počúvam, ako si môžeš myslieť opak!“ zaklamala som.

„Jasné, to ti tak verím. Nad čím si premýšľala? Či si sa opäť videla v hlavnej úlohe v tých svojich romantických oblbovákoch?“ doberala si ma Beka, no v tomto momente neoprávnene. Trošku ma to nahnevalo a zároveň urazilo, čo som dala aj na sebe znáť.

„Ale nie, prosím ťa. Prestaň už! Za to, že ty nečítaš, nemusíš rýpať do mňa!“ razantne som ju odbila.

„Dobre, dobre, nerýpem. Zakopeme vojnovú sekeru?“ so smiechom sa ma opýtala.

„Čo už s tebou narobím, si jediná, čo mi na tomto svete ostala. Musím sa zmieriť s tým, čo mám,“ odpovedala som jej s vážnym tónom v hlase, ale myslela som to v dobrom.

„Tak to ti teda pekne ďakujem!“ ohradila sa. V telefóne som zrazu počula iba dve slová „... už idem!“

Potom dodala: „Megi, musím ísť, volajú ma na trojku. Som rada, že som ťa počula. Ozvi sa mi častejšie, nech viem o tebe nejaké pikošky. Dávaj na seba pozor a nezabudni, ak by sa niečo dialo, vieš, kde ma nájdeš.“

„Ďakujem ti Beka, som rada, že som ťa počula, i keď radšej by som ťa objala a poklebetila zoči-voči.“

„Snád' to bude čoskoro!“ zareagovala Rebeka.

„Dúfam!“ smutne som dodala.

„Naozaj už musím ísť. Opatruj sa, zabávaj sa a zamiluj sa! A Megi? Vo výhlade predsa niekto je.“

„Čože?“ píp, píp, píp.

To je drzosť!

Začne niečo a nedokončí. Ako sa mám sústrediť na veci okolo, keď mi výtajú v hlave jej posledné slová. Má niekoho? A koho? Kde ho spoznala? Je to pacient? Kolega? Niekto úplne cudzí? Bože, asi ma porazí. A že kamarátka. Mrcha, nie kamarátka. „*Vďaka ti Beka, môžem si lámať hlavu nad tým, koho si stretla!*“ lamentovala som.

Štvrtá kapitola

Dva dni ubehli ako voda a ja som sa opäť ocitla vo svojom novom domove. Vyložila som si veci, zútuľnila izbu tým, čo som si priniesla a vyrazila do nákupného centra Mlyny. Chcela som si dokúpiť nejaké drobnosti do izby, ako vankúše, deku, nejaký kvet na okno, no najmä kozmetické potreby, ktoré som si nepriniesla. Zmorená po dvojhodinovom nakupovaní som sa rozhodla, že si urobím pauzu a dám si v kaviarni svoj obľúbený nápoj.

Čiernu kávu bez cukru.

Tak som teda zamierila k pohyblivým schodom, ktoré ma vyviezli na prvé poschodie. Ako som vystupovala zo schodov a hneď zabočila vľavo, pocítila som náraz.

„Dokelu!“ zanáďavala som, trochu som sa zapotácala a spustila sa k zemi pozbierať veci, ktoré sa po náraze s betónovým stĺpom vysypali z tašky a rozleteli do všetkých strán.

„Prepáčte, nevidel som vás!“ niekto sa ospravedľňoval.

Nevníkala som nikoho, iba tie rozhádzané veci vôkol a pokúšala sa odhadnúť výšku škody, ktorej sa mi dostalo. Neznámy si kľakol a začal mi pomáhať pri zbieraní rozhádzaných vecí. Keď som zdvihla hlavu a videla tú anjelskú tvár s modrými očami sťa nebo, plné pery čakajúce iba na bozkávanie a rázne líčne kosti, ostala som na ňom visieť s otvorenými ústami a s nastupujúcou červeňou v lícach.

„Ach a blond vlasy, hotový Adonis!“ povedala som si, dúfajúc, že samej pre seba. Žiaľ, asi nie, lebo čupiaci Adonis nahodil úsmev alfa samca a ja som vedela, že som si pustila ústa na špacír. Musela som zachrániť situáciu a z tejto šlamastiky pekne vykľučkovať.

„Čo ste robili, keď ste ma nevideli? Vás neučili rodičia, že sa máte pozerat' pod nohy, keď kráčate?“ vybehla som na neznámeho.

„Prepáčte, nevšimol som si vás. Je mi to ľúto, bol som zahľadný do mobilu. Veľmi ma to mrzí, škodu vám, samozrejme, preplatím!“ ospravedlňoval sa Adonis.

„Ja o vaše peniaze nestojím, ale urobte mi jednu láskavosť. Vyhýbajte sa miestam, kde sa nachádzajú ľudia, aby ste neurobili viac škody ako úžitku.“ Ostro som dodala, začala zbierať veci zo zeme a pobrala sa preč.

„Počkajte, mrzí ma to. Prepá...“

Už som ho nechcela ďalej počúvať, zdvihla som ruku na znak „hovor si čo chceš“ a kráčala som k východu. Z toho šoku som zabudla na kaviareň a môj obľúbený nápoj.

„Došla! aj so slepým Adonisom!“ zanaďavala som si v duchu. S vecami som sa doslova dotrepala na sídlisko a snažila sa dostať ku kľúčom od vchodových dverí.

Márne!

Vďaka spolubývajúcej som sa konečne dostala dnu, ledva privolala výťah a vyviezla sa, i keď iba na druhé poschodie. S tými vecami by som nešla po schodoch ani za nič. Len čo som podišla k dverám, boli už pootvorené. Keď videla, v akej som nešťastnej situácii, asi sa zľutovala.

Keď som vstúpila do bytu, spustila som: „Ani nevieš, čo sa mi dnes prihodilo. Bola som v nákupnom centre, ale to ti asi neuniklo. Ako som kráčala do kaviarne, narazila som na hotový mramor v ľudskej koži. Všetko mi, samozrejme, vypadlo z rúk. Chápeš?“ Vyzula som sa a zamierila smerom ku kuchyni a popritom ďalej mlela.

„Nerozumiem, ako môžu ľudia neustále čumieť do tých vysielačiek. A ešte sa k tomu voľne pohybovať po nákupnom centre a takto demolovať ľudí. Snáď ten dotyčný demolátor už fujazdí do Spojených štátov a nikdy v živote ho...“

Ostala som stáť ako prikovaná. To snáď nie je pravda!

„Preboha, čo tu robíte? Nestačilo vám, že ste ma dnes skoro zrazili k zemi, vy ste ma aj sledovali?“

„Počkaj, čo to hovoríš! Toto je môj priateľ Patrik,“ ozvala sa prekvapene Simona.

„Čože? Ako prosím? To akože fakt? Tá anjelská tvárička môjho z mysle neschádzajúceho Boha patrí k Simone? Margaréta, ty si tomu teda dala. Daj si odchod, rýchlo sa vytrať zo spoločného priestoru, inak ti dôjde kyslík.“

„Prepáčte, musím...“ ani som nedopovedala. Rýchlym krokom som zamierila do izby a zavrela za sebou dvere.

To snáď nie je pravda!

Väčšie faux pas som ani nemohla zažiť. Hanba na sto rokov. Už nikdy nevylezím z tejto kutice, umriem medzi štyrmi stenami, a dokonca ako panna. Ešteže to pri úmrtí a pitevnej správe neuvádzajú. „Margaréta! Ty si ale hlúpa! Vynadala si chalanovi, ktorý sa ti v nákupnom centre ospravedlnil, ale aby si zakryla náznak záujmu o jeho osobu si mu poriadne naložila,“ karhala som samu seba. Dve hodiny som sedela na posteli a tvárila sa, že čítam knihu. Sedela, tvárila sa, sedela a zrazu som to počula.

„Buch!“ Buchli dvere a ja som vedela, že vzduch sa preredil. Vyšla som z izby a v kuchyni za stolom zahliadla sediacu Simonu. Nevyzerala nahnevane, ani šokovane, ani sklamane. Jej tvár ani postoj tela nevyjadrovali žiadnu reakciu. A toho som sa obávala najviac, pretože som nevedela, čo môžem očakávať.

Podišla som k stolu a začala chrliť jedno slovo za druhým: „Vieš, ani neviem, kde mám začať. Veľmi ma to mrzí, že som sa tak zachovala. Vôbec som netušila, že je to tvoj priateľ a budem rešpektovať, ak so mnou už nebudeš chcieť bývať. Zbalím si tých pár vecí a hneď...“

„Ale prosím ťa! Nič sa nestalo. Ja som sa na tej situácii dobre pobavila. Patrik ostal síce mierne šokovaný, ale predýcha to!“ prerušila ma týmito slovami.

„Takže tu môžem naďalej bývať?“ spýtala som sa.

„Jasné, veď si zaplatila trojmesačné nájomné a také nehody sa stávajú. To nie je dôvod pre vypovedanie zmluvy, ktorú vlastne ani nemáš,“ dodala so smiechom spolubývajúca.

„To sa teším, ale teraz neviem, ako sa budem cítiť a tváriť v prítomnosti tvojho priateľa. Prepadnem sa od hanby, keď ho uvidím,“ zdôverila som sa Simone.

„Ale neboj, nič sa nestalo. Stávajú sa aj omnoho horšie veci. O pár dní sa na tom budeme všetci smiať. No nič, utekám do práce. Ešte prežiť dnešnú a zajtrajšiu nočnú a deň voľna. Maj sa!“ rozlúčila sa.

Tak to by sme mali za sebou. Simona to vzala v pohode, ale horšie bude stretnutie s Bohom bohov. „*Bože, aký Boh! Margaréta, spamätaj sa!*“ vynadala som si.

Čas ubiehal rýchlo, osprchovala som sa a ľahla do postele s mojou partnerkou - knihou. Veľa času som jej nevenovala, pretože mi viečka oťaželi a zaspala som v priebehu niekoľkých minút.

Na druhý deň som navštívila študijné oddelenie Univerzity Konštantína Filozofa. Panej, ktorá sedela v kancelárii, som ozrejmla svoju situáciu a predniesla svoju prosbu. Prijali ma na denné štúdium, ale to, momentálne, neprichádzalo do úvahy, a tak som potrebovala zmeniť formu štúdia. Nebol s tým žiadny problém, i keď bol začiatok semestra v plnom prúde. Oficiálne som sa stala externou študentkou Filozofickej fakulty s odborom učiteľstvo predmetov slovenský jazyk a literatúra v kombinácii s etickou výchovou. Už ako malé dieťa som snívala o kariére veľkej spisovateľky. Túžila som vydať množstvo románov s napínavou zápletkou, no postupom času som dozrela a uvedomila si, že táto profesia by ma neuživila. A tak som sa rozhodla pre túto voľbu. Ani neviem, prečo práve pre učiteľskú dráhu, a dokonca pre jeden z najťažších predmetov.

Keď som vybavila všetko potrebné a obehla takmer všetkých profesorov a docentky, vydala som sa na potulky krásnym mestom. Netrvalo dlho a vrátila som sa do bytu, pretože mi ako správnej knihomolke víťalo v hlave, čo sa stane, keď Klaudia vojde do miestnosti a pristihne svoju spolubývajúcu so svojím priateľom. Netrepezlivosť a zvedavosť ma donútili vrátiť sa a vžiť sa do predstavivosti americkej spisovateľky, ktorej spisovateľská éra pomaly presahovala dvadsať rokov.

„Uf, kniha dočítaná, čitateľská predstavivosť naplnená, moje vnútorné chvenie uspokojené!“ skonštatovala som po dočítaní toho najkrajšieho románu, aký sa mi dostal do rúk. Nevieam, či ešte nejaká kniha prekoná tak silný príbeh vsadený do obdobia štyroch rokov, v ktorom boli umiestnené postavy s autobiografickými prvkami.

Prestala som sa rozplývať nad fantáziou a zamerala sa na prítomnosť. Knihu som odložila stranou a svoju pozornosť nasmerovala k dôležitejším veciam. A to k štúdiu odborných materiálov potrebných pre úspešné absolvovanie prvého semestra. Najprv som si preštudovala materiály od profesorky, čím som načrela do problematiky syntaxe a syntaktického rozboru. Neskôr som sa začítala do odbornej publikácie od Gustáva Moška, a nakoniec som siahla po publikácii *Antológia mladej slovenskej poézie*. Pojem siahla bol opodstatnený, pretože som sa nezmohla ani na otvorenie a prelistovanie publikácie. Moje pamäťové a vnemové receptory zavreli svoje brány a bránili príjmu nových informácií.

A tak som len ležala na posteli a premýšľala. Túto aktivitu som z duše nenávidela, pretože moje myšlienkové pochody smerovali vždy k jednému bodu.

K otcovi.

Potriasla som hlavou, aby som zahнала všetky myšlienky. Vstala z postele a premýšľala nad tým, ako nepremárniť svoj drahocenný voľný čas a efektívne ho zúročiť.

„Margaréta! Musíš si nájsť prácu! Čítanie kníh ti nezaplatí všetky tvoje výdavky a ani podnájom za byt,“ nahlas som si povzdychla.